

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Cruce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Capvt VII. Eadem continuatur materia, de alijsque voluntatis afflictionibus
& angustijs disseritur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

Huius status animæ, reuera descendunt in inferni viuentes, purgatorijque pennis in hac vita expiantur.

pora, quibus intima eorum viuacitas percipitur. Quæ quidem viuacitas adeo interdum viuo modo sentitur, vt arbitretur anima se perditionem infernamque apertum videre. Huiusmodi enim homines sunt ex illis, qui reuera descendunt in infernum viuentes, & in eo velut in purgatorio purgantur: hæc siquidem purgatio est illa, quæ in purgatorio pro culpis quamuis venialibus subiri sustineriq; debebat. Atque ita anima quæ hæc transit, estque iam rectè purgata; vel purgatorium non ingreditur, vel certe parum in eo detinetur; plus enim illi hic vna prodest hora, quam multæ illic.

CAPVT VII.

Eadem continuatur materia, de alijsque voluntarij afflictionibus & angustijs disseritur.

Afflictiones, angustiaque voluntatis, sunt etiam in hoc statu immensæ, ita vt subitanè memoriâ, malorum in quibus se versari conspiciat, nec non incertitudo remedij illorum transuerberet interdum animam. His accedit præteritarum prosperitatum recordatio; huiusmodi siquidem homines, quando istam ingrediuntur noctem, regulariter multis sunt diuinis suauitatibus perfructi, multaq; Deo obsequia præstiterunt. Atque hoc est quod illorum præcordia maiori lancinat dolore, videre nimirum quantum ab illo bono alieni sint, & quod iam amplius eo redire nequeant. Rem hanc etiam asserit Iob proprio experimento edoctus, verbis istis: *Ego ille quondam opulentus: repente contritus sum: tenuit cervicem meam, confregit me, & posuit me sibi quasi in signum: circumdedit me lanceis suis: conuulneraui lumbos meos, non pe-*

Iob 16. 13.

percit, & effudit in terra viscera mea: concidit me vulnere super vulnus, irruit in me quasi gigas: saccum confusi super cutem meam, & operui cinere carnem meam: facies mea intumuit à sletu: & palpebra mea caligauerunt. Tot enim adeoque ingentes sunt huius noctis pænes, tot sacræ scripturæ autoritates quæ ad hoc propositum adduci possent, vt tempus viretque, si de ijs scribere vellemus nos deticerent. Absque dubio enim, quicquid de illis dici potest, minus est; ex authoritatibus tamen hucusque adductis aliquid conijcere, suspicarique hæc de re possumus.

Vt autem huic Cantus verbi finem imponamus, explicemusque quidnam de hæc sit in anima, referemus id quod de ea sentit Ieremias istis verbis. *Ego vir videns paupertatem meam, in virga indignationis eius me minauit, & adduxit in tenebras, & non in lucem: tantum in me vertit, & conuertit manum suam tota die, vetustam fecit pellem meam & carnem meam, contriuit ossa mea, adificauit in gyro meo, & circumdedit me felle, & labore: in tenebrosis collocauit me quasi mortuos sempiternos: circumdedit me aduersum me, vt non egrediar: aggrauauit compedem meum: sed & cum clamaui, & rogauero, exclusit orationem meam: Concluserunt vias meas lapidibus quadris, semitas meas subuertit: versus insidiatus factus est mihi, leo in absconditis: semitas meas subuertit, & confregit me: posuit me desolatam: Tetendit arcum suum, & posuit me quasi signum ad sagittam. Misit in remibus meis filias pharetrae suae: factus sum in derisum omni populo meo, canticum eorum tota die: Repleuit me amaritudinibus, inebriauit me absinthio: Et frigit ad numerum dentes meos, tribuit me cinere: Et repulsa est à pace anima mea, oblitus sum honorum: & dixi. Perijt spes mea, & spes mea à Domino: Recordare paupertatis & transgressionis meae, absinthij, & fliu: memoria memor ero, & labiscet in me anima mea. Vniuersis planctibus & lamentationibus istis, deplorat Ieremias has pænas, tribulationeque*

neque in quibus graphicè passiones & afflictiones animæ, in quas illam ista purgatio, spiritualisque nox conijcit, describit. Vnde maxima cõmiseratione prosequenda est anima, quam Deus in terribili ista horrendaque nocte collocat. Quamuis enim optime felicissimeq; cum illa agatur, ob maxima bona, quæ illi ex ea prouentura sunt: quando (sicut ait Iob) suscitabit deus in anima profunda bona ex tenebris, & producet in lucem vmbra mortis: *Qui reuelat profunda de tenebris, & producit in lucem vmbra mortis, ita vt (quemadmodum David ait) lux sua sit sicut tenebræ eius fuerunt: Sicut tenebræ eius, ita & lumen eius: nihilominus tamen propter immensam penam qua affligitur, & propter magnâ incertitudinē remedij sui, quam concepit, si quidem videtur illi nunquam malum suum finiendum existimando (sicut etiam ait David) quod Deus collocauerit illam in obscuris sicut mortuos seculi, vnde anxiatur super eam spiritus eius, & turbatur in ea cor illius, magnaque commiseratione digna est.*

His enim tribulationibus etiam hoc accedit, quod in nulla doctrina, in nulloque spirituali magistro solatium, aut adiumentum propter solitudinem, derelictionemque, quam nox ista in ea producit, reperit. Quamuis enim spirituales magistri multifariam proponant ei consolationis causas, & motiua quibus spe bonorum quæ in afflictionibus istis inueniuntur possit recreari; nequit eis fidem adhibere: Cum enim ad eò sit malorum suorum sensu absorpta, in quo dilucide miseria suas agnoscit, arbitrat quod cum ipsi nequaquam id quod ipsa videt & sentit, videant sentiantq; ea ab illis minime statum suum intelligentibus proferri, & consolationis loco, nouo potius dolore affligitur existimando, nequaquam res illas, quas

ipsi proponunt, malorum suorum remediũ futuras, & in veritate ita se res habet. Donec enim dñs, eo quo illi placuerit modo, ipsius purgationem perficiat, nullum mediũ, nullumq; remedium ipsius dolori leniendo adferri potest. Eo ampliùs, quod in hoc statu ita parum seipsam potest iuuare anima, sicut ille qui manibus, pedibusq; ligatis tenebroso inclusus ergastulo, neq; seipsum loco mouere, nec aliquid videre, sed neq; aliquid opis infernè, superneque consequi valens, detinetur: donec inquam hęc emolliatur, humilietur, & repurgetur spiritus: adeoq; subtilis, simplex, & tenuis euadat, vt cum spiritu diuino vnũ fieri possit, secundum gradũ, & mensurã vnionis amoris, ad quã misericordia diuina illã euehere voluerit. huic enim magis vel minus rigida, maioris vel minoris durationis purgatio correspondet. Sed si purgatio hæc aliqua saltẽ ex parte serua esse debeat, licet rigidissima efficacissimaq; illa sit, aliquot tamẽ annis perdurat: quamuis aliqua dentur in illis interstitia, & pœnarum intermissiones, in quibus dispensante Deo contemplatio hæc obscura, non ferit, transuerberatq; animam modo moreque purgatiuo; sed illuminatiuo & amoroso, in quo ipsa veluti ex horrendo ergastulo carcereq; egressa, & in recreatione latitudinis libertatisque constituta, maximam pacis suauitatem, amotosamque cum deo amicitiam cum facili obuiatq; spirituali cõmunicatione percipit, & degustat. Quæ omnia sunt animæ veluti quædam indicia salutis; quam in ea dicta purgatio operatur, futuræq; quã expectat abundantia præsentia. Adeoq; interdũ huiusmodi spiritualia solatia affluunt, vt videatur animæ suas tribulationes finẽ iam accepisse. Hęc siquidẽ est natura proprietatisq; spiritualium rerum respectu animæ (præsertim verò cum puriores illæ sunt & defæciatior) vt quando

Gg post

B.
Annis
Cruce

pera
stica
NVI
120

Spiritua-
lium verũ
proprietat
admodum
ponderan-
da.

post internam tranquillitatem suauitatemque, tribulationes afflictionesque redeunt, existimet anima nunquam amplius se ab eis liberam futuram, omniaque sua bona iam finisse, quemadmodum videre licuit ex adductis sacre script. auctoritatibus: quando verò spiritualibus bonis affluit, videtur etiam illi vniuersa sua mala iam finem accepisse, nullumque se amplius spiritualium bonorum defectum passuram, quemadmodum David cum se huiusmodi bonis diuitem cerneret, falsus est dicens: *Ego dixi in abundantia mea: Non mouebo in æternum.* Et huius rei hæc causa est, quia actualis possessio vnius contrarij in spiritu, repellit, remouetque ex se possessionem actualem, sentimentumque alterius contrarij: quæ res non eodem omnino modo in parte animæ sensitiua euenit, eò quod debilis, infirmaque sit ipsius apprehensio. Sed quoniam spiritus nondum in hoc statu, ab imperfectionibus, ab inferiori hominis parte contractis perfecte repurgatus & emundatus est, quamuis maxima stabilitate, ac fortitudine præditus sit, in quantum imperfectionibus huiusmodi implicatus & inuolutus est, penis afflictionibusque obnoxius est. Quemadmodum videmus postmodum Dauidem mutatum pluribusque malis & tormentis circumseptum, licet abundantie suæ tempore existimauerit, & dixeritque: nunquam se amplius commouendum. Eodem modo anima cum se videat actualiter illam spiritualium bonorum copia perfinentem, imperfectionis, impuritatique radicem in se adhuc latentem non animaduertens, suas afflictiones & penas putat esse finitas. Verum tamen opinio hæc, cogitatioque non crebro occurrit: donec. n. spiritualis purgatio perficiatur, rarissime dulcis communicatio solet esse adeo copiosa, ut remanentem imperfectionis radicem ita obtegat, ut non sentiat anima in intimis suis aliquid

huiusmodi sibi deesse, vel aliquid adhuc perficiendum superesse: quod non permittit eam refrigerio illo integre frui, sentiendo in interiori suo, veluti inimicum quendam suum quem (licet quasi pacatus sit & consopitus) formidat, ne videlicet reuiuifcat, solitumque inferat bellum. Et reuera ita fit, quando enim minime cogitat seseque tutam arbitratur, reorbet ipse animam, & in aliam duriorē, obscuriorem, dolorosiorēque gradum pristino deglutit, qui diuturniori fortassis tempore quam prior duraturus est. Et hic existimat rursus anima vniuersa sua bona nunquam amplius reditura, sine accepisse: sed neque præteritorum bonorum, quibus post tribulationem priorem frui est, experimentum (quorum dulcedine durante nihil sibi amplius patiedum superesse existimabat) satis illi est, quin in isto secundo angustiarum gradu credat cuncta iam sua bona finita, nec amplius præterita prosperitatem reditura. Nam (vix dico) hæc adeo fixa stabilisque credulitas ab actuali spiritus apprehensione, quæ in ea ad nihilum redigit quidquid illi gaudium volupratæque adferre potest, prouenit animæ. Atque ita anima in purgatione ista, licet videatur amare Deum, milleque vitas illius causæ oblatura (sicuti etiam reuera est, in tribulationibus siquidem illis humilior animæ verius fortiusque multo diligunt Deum) nihilominus nullam illi res hæc adfert consolationem, sed potius magis eam affligit. Cum enim ipsa tantopere eum amet, ut de nulla alia re præter eum sollicita sit, adeo se miserabilem videndo, & an Deus illam amet dubitando (non enim tunc certò sibi constat, aliquid in se amore dignum reperiri, sed potius multa vnde merito non solum à Deo, sed etiam ab omnibus creaturis in perpetuum odio habenda sit) non mediocriter dolet

causas

Ps. 19. 7.

causas in se ob quas abijci, repudiarique digna sit ab eo, quem ipsa tantopere amat & desiderat cognoscendo.

CAPVT VIII.

De alijs pœnis quæ in hoc statu affligunt animam.

Aliud quoque in hoc statu, quod plurimum affligit, & cruciat animam reperitur, quod nimirum cum Obscura hæc Nox tantopere ipsius potentias affectionesque impediatur, & reprimatur nõ potest sicuti in ea affectum seu mentem ad Deum eleuare, neque ab eo aliquid precibus flagitare, existimando illud sibi euenisse quod Ieremias ait: opposuisse videlicet Deum nubem sibi ne transeat oratio, quod etiam sequenti auctoritate significatur: *Conclusit vias meas lapidibus quadris.* Quod si aliquando postulat; si hoc cum acritate tanta, & oblique deuotionis sensu, ut videatur illi se Deo non audiri, precesque suas negligi, quemadmodum etiam idem Propheta eodem loco innuit dicens: *Sed & cum clamauero & rogauero exclusit orationem meam.* Reuera tempore isto expedit animam ponere (sicut ait Ieremias) in puluere os suum, patienter purgationem suam tolerando. Deus est ille, qui hoc loco perficit opus in anima, & propterea ipsa nihil operari valet, vnde nec orare, neque rebus diuinis nisi cum modica admodum attentione adesse potest: sed & cæteris rebus, temporalibusque negotijs, non solum attendere nequit, verum etiam multoties tales mentis abalienationes, adeoque profundas memorie obliuiones patitur, ut multarum illuentionum, in quibus quid fecerit, quid cogitauerit ignoret, sed neque quid faciat, quid faciendum sit nouit,

nec etiam alicui rei ex illis quas facit, licet maxime cupiat nimium attendere valet.

Et quoniam hoc loco non solum repurgatur intellectus à sua cognitione imperfecta, & voluntas à suis affectibus, sed etiam memoria à notitijs discursibusque suis, expedit etiam eam in omnibus illis annihilari, ut impleatur illud quod de se Dauid in purgatione ista constitutus ait: *Et ego ad nihilum redactus sum & nesciui.* Quæ ignorantia ad insipientias istas, obliuionesque memorie, de quibus sumus locuti extenditur, ab alienationes verò & obliuiones istæ ab interiori recollectione, in qua contemplatio ista absorbet animam, nascuntur. Nam ad hoc, ut anima disposita, modoque diuino cum potentijs suis ad diuinam amoris vniõnem attemperata maneret, expediebat eam prius cum omnibus suis potentijs in diuina ista obscuraque spiritualis contemplationis luce absorberi, & hoc modo ab omnibus creaturarum affectibus, apprehensionibusque abstrahi, quæ res regulariter secundum contemplationis huius intensiõnem durat. Atque ita, quanto lux hæc diuina quæ transuerberat animam purior, & sincerior fuerit, tantò amplius illa in suis apprehensionibus, & affectionibus particularibus, tam rerum supernarum, quam etiam inferiorum, obscurat, euacuat, & annihilat. Et quo etiam minus simplex, minusque pura hæc lux fuerit, eò minus eam diuersis apprehensionibus & affectionibus priuat, minusque illi est obscura. Quæ certè res incredibilis videtur, dicere videlicet, diuinam & supernaturalem lucem tantò magis animæ obscuram esse, quanto illa clarior puriorque est, & quo minus est talis, esse etiam minus animæ obscuram. Quod tamen facile intelligitur, si consideremus id quod superius

B.
Annis
Cruce

pera
istica
NVI
120